

Vidor Dezsőné Molnár Rózsi, a Nemzeti Színház volt tagja, sz. 1876-ban, Budapesten. Az Orsz. M. K. Színművészeti Akadémia négy éves tanfolyamának elvégzésével szerzett jeles oklevél révén előbb két éven át Csóka Sándor miskolci, majd Komjáthy János debreceni társulatának elsőrendű drámai szendéjeként működött a vidéken. A Vigszínház megnyitásával ennek az intézetnek tagja lett, innen egy év múltán, 1900-ban, a Nemzeti Színházhoz szerződtek, ahol számos kisebb-nagyobb alakítása között legjobb szerepei a következők voltak: Melinda (Bánk bán), Irén (Proletárok), Vilma és Domaháznő (Dolovai nábob leánya), Julia (Romeo és Julia), Lujza (Armány ésszerelem), Cherubin és Zsuzsi (Figaro házassága), Boriska és Bárti Tercsi (Falu rossza), Grófnő (Nők barátja), Cyprienne (Váljunk el), Claire és Susanne (Vasgyáros), stb. Szép csengésű hangja és pompás zenei érzéke révén nagyon sok népszínműben és dalos játékban énekes szerepeket is játszott. Huszonöt évi nemzeti színházi működés után nyugalomba vonult.

Vidor Ferike, színésznő, sz. 1889 jun. 21.-én, Budapesten. Az Orsz. Színészegyesület iskoláját végezte, majd 1905-ben Bihari Akoshoz szerződött, Kecskemétre, tőle Nagy Andre kabaréja hívta meg és azóta állandóan a fővárosban működik s egyike lett a legjobb humoru, komikai vénában a legnépszerűbb színésznőinknek. Különösen cseléd-nótáival szerzett népszerűséget.

Vidor Ilonka, színésznő, Vidor Pál leánya, sz. 1894-ben, Budapesten. Színésznő lett 1913-ban. Neje volt Harsányi Zsoltnak, de tőle elvált.

Vidor Pál, színész, bariton énekes, színíró, a Népszínház igazgatója, sz. 1846 nov. 17.-én, Kalondán (Nógrád vm.), megh. 1906 nov. 30.-án, Budapesten. Családi neve: bodonyi Kajtár Pál volt; atyja püspöki gazdatiszt volt s kispapnak adta a rozsnói kath. gimnáziumba a fiut, ki a VII. osztály után otthagytta iskoláját s 1864-ben V. néven

színész lett Demény Károlynál, Rozsnyón. 1866-ban Reszler Istvánhoz szerződött, Nagyváradra, 25 frt. havi gázsíért; itt a megbetegedett Philippovits bariton szerepébe „beugrott”: „Linda” operában a nevelőt énekelte, olyan jól, hogy előhaladása biztosítva volt. Azután Lángh Boldizsárhoz szerződött. 1867—1873. Debrecenben működött, egyszer-mind ügyelő és könyvtáros volt; majd Budára jött, nyárra Fehérvári Antalhoz, a téli évadra pedig Kassára, Temesváry Lajoshoz. 1874 máj. 1.-én Kolozsvárott van, itt először Verdi „Nabucco”-jában, mint Baal papja tűnt fel. 4 év alatt gyönyörűen kifejlődött érces, zengő baritonja és énektudása; a magyar nótákat pedig olyan tősgyökeresen adta elő, hogy az egy ízben ott szereplő Blaha Lujza felhozta őt a maga partnerének, Budapestre. A Népszínházban 1878 máj. 1.-én lépett fel mint Csorba Laci „A sárga csikó”-ban; azóta az intézet díszje volt; itt általános megbecsülésben részesült és sokszor ünnepelték; mint a népszínművek hőse, mint a „Corneillei harangok” romantikus Henri marquisja, mint önérettől duzzadó fiatal és drámai öreg „Rip van Winkle”, misztikus, megdöbentő dr. Miracle a „Hoffmann meséi”-ben — egyaránt szuggesztív énekelt és játszott; méltó társa volt Blahánénak, egyik oszlopa a gazdag műsornak. E mellett, intelligenciájánál fogva, az utolsó 5 évben (Porzolt Kálmán igazgató mellett) a Népszínháznak főrendezője is volt; sokat fáradozott a színház külön segély- és nyugdíjalapjának megteremtése körül. Az Orsz. Színészegyesület tanácsának is egyik legértékesebb tagja volt. — 1894 márc. 15.-én a Népszínház igazgatója lett: nagy tervekkel és reményekkel, de természetesen idegen tőkével; lázas buzgalommal dolgozott, drága primadonnával próbálkozott — de nem szolgált neki a szerencse. Mikor hajója sülyedni kezdett: ő lelkesen kitartott, mindent megpróbált —, de mikor látta, hogy a talajt ki akarják húzni lába alól s ő fillér nélkül marad: elkese: edve pisztolyhoz nyúlt... A sajtó, a művészvilág, az egész közönség a legmélyebb részvétellel kísérte sírjába az igaz művészt és igaz